

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Δ΄.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

1) Περί αναίρεσεως τῆς ἀπὸ 30 Αὐγούστου Ε. Ε. ὑπ' ἀρ. 678 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικείου. καὶ παραπομπῆς τῆς ὑποθέσεως εἰς τὸ ἐν Τριπόλει Πρωτοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν. — 2) ἐπὶ ναυτιλίᾳ τῆς ἀπὸ 29 Μαΐου Ε. Ε. ὑπ' ἀρ. 5 ἀποφάσεως τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἐρετῶν. — 3) Περί ἀποφάσεως κατὰ Α. Σταμάτιου ἕνεκα ἀποδοσῆς εἰς τὸν Ἰω. Νικολαΐδου τὰ προκείμενα κτήματα τῆς ἀποβιώσεως ἀδελφῆς τοῦ Ἀγγελοῦ. — 4) Περί ἀποφάσεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Ἀθανασοπούλου καὶ τοῦ Δημ. Καλλογεροπούλου, γενομένης κατὰ τῆς ἀπὸ 2 Αὐγ. 1835 ὑπ' ἀρ. 19 δικητικῆς ἀποφάσεως. — 5) Περί ἀποφάσεως τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Σπυρίδωνος καὶ ἀδελφῶν Σιμεριωτῶν, γενομένης κατὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰουλ. 1831 πράξεως, καὶ τῆς ἀπὸ 6 Ἀπριλ. 1831 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὸ Αἰγαίον Πέλαγος Ἐκκλητίου.

(Ἀπόφ. Πολ. 29.) (Πρωτοκ. Ἀρ. 47)
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κυρίων Χριστοδούλου Κλωνάρη Προέδρου, Ἀναστασίου Ουζωβῆτου Ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Ἰωάννου Ἀναστασίου Σωμᾶκη, Δημητρίου Σκορδίλη, Θεόδωρου Μανούση, Γεωργίου Ἀφρονίδου-Παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν Κ. Δ. Γοδοφρίδου Φέδερ ἀπόντα, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κυρίου Ἀνδρονίκου Παΐκου, καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργίου Κωνσταντίνου Ἰσχυράχου.

Συνελθόν εἰς ἡμεροσίαν συνεδρίασιν τὴν 23 τοῦ τρέτους, διὰ νε δικασθῆ μεταξὺ τοῦ Γεωργίου Δουλφῆ ἐκ Σιφίου ἀναίρεσέντος, καὶ τοῦ Ἐμμανουὴλ Κουτσηκάρη ἐκ Λεωνιδίου τῆς ἐπαρχίας Ἀρκαδίας, ἀναιρεσιδότη, τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν.

Ὁ Γεώργιος Δουλφῆς χρεωστῶν εἰς τὸν Ἰωάννην Μάμαλην 36 δραχμας, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν ὡς ἐνέχυρον σκεῦή τινα τῆς μαγειρικῆς τοῦ τέχνης. Ὁ Μάμαλης καὶ ὁ σύντροφος αὐτοῦ Ἐμμανουὴλ Κουτσηκάρης ἔκαμον χρῆσιν τῶν εἰρημένων σκευῶν, ὁ δὲ Δουλφῆς μὴ δυνάμενος ἄλλως νὰ τοῦ ἀποτρέψῃ ἐκ τῆς χρήσεως ἔκαμεν ἀγωγὴν εἰς τὸν Εἰρηνοδίκην Ναυπλίας, ἧς τις διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 313 ἀποφάσεως τοῦ ὑπεχρέωσε τὸν μὲν Δουλφῆν νὰ πληρώσῃ πρὸς τὸν Κουτσηκάρην, ἀπόντος τοῦ συντρόφου τοῦ Μάμαλη, τὰς 36 δραχμας, τὸν δὲ Κουτσηκάρην νὰ ἐπιστρέψῃ τὰ σκευὴ πληροῦν καὶ τὸ ἐνοίκιον τῆς χρήσεως τῶν κατὰ προηγούμενον προσδιορισμὸν πραγματοποιησάντων. Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης ὁ Κουτσηκάρης ἔκρινεν ἔρσειν ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικείου, τὸ ὅποιον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 188 ἀποφάσεως τοῦ ἀπέρριψε τὴν ἔρσειν καὶ ἐπέκρινε τὴν ἀπόφασιν τοῦ Εἰρηνοδίκου. διώρισαν καὶ τοὺς πραγματοποιησάντων δυνάμει τοῦ 292 ἀρθ. τῆς Πολ. Δικονομίας, οἱ ὅποιοι ἀπέφασιν α. νὰ πληρώσῃ ὁ Κουτσηκάρης διὰ τὴν φθορὰν τῶν ἀγγείων ἀνά δύο δραχμας τὴν ὀκτῶν, καὶ β. διὰ τὴν χρῆσιν αὐτῶν καὶ χρονοτριβὰς ἀνά μίαν καὶ ἡμίσειαν δραχμὴν ἡμέραν. Τὸ ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικεῖον ἀποδοκιμάζον τα παρὰ τῶν ρηθέντων πραγματοποιησάντων ἐγκλιθέντα, προσδιώρισεν αὐτεπαγγέλτως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 678 ἀποφάσεώς του νὰ πληρώσῃ ὁ Κουτσηκάρης μόνον δέκα δραχμας ἐνοίκιον.

Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν Πρωτοδικῶν ὁ Δουλφῆς ἐζήτησεν ἀναίρεσιν διὰ παράβασιν τῶν ἀρθ. 298 καὶ 299 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀκούσαν τον Εἰσηγητὴν Κ. Α. Πολυζωΐδην, τὸν δικηγόρον Γ. Κόνιαρην διορισθέντα ἐξ ἐπαγγέλματος συνήγορον τοῦ Γ. Δουλφῆ, παρόντος, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα μὴ παρασταθέντος τοῦ ἀναιρεσιδότη, μήτε αὐτοπροσώπως μήτε δι' ἐπιτρόπου.

Σκεφέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθ. 299 τῆς Πολ. Δικονομίας, γενομένης τῆς δικητικῆς τῶν πραγματοποιησάντων ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου, ἡ γνωμοδότησις αὐτῶν, ἀφοῦ προηγουμένως κατατεθῆ εἰς τὸ Δικαστήριον πρὸς γνώσιν τῶν διαδίκων, πρέπει μετὰ τριῶν ἡμερῶν παρέλευσιν νὰ γίνεταὶ ὑπόθεσις δημοσίᾳ συζήτησεως, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικεῖον παρέλιπε τὴν παρὰ τοῦ νόμου-διατασσομένην συζήτησιν ἢ δὲ μὴ συζήτησις τινὸς ὑποθέσεως ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ, ἀντιβαίνει ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν δημοσιότητα τῆς διαδικασίας, τῆς ὁποίας ἡ ἔλλειψις εἶναι λόγος ἀναίρεσεως, κατὰ τὸν 2 ἀρθ. τοῦ 807 ἀρθ. τῆς Πολ. Δικονομίας.

Διὰ ταῦτα, διακρίνον κατ' ἐρήμην, ἀναίρει τὴν ἀπὸ 30 Αὐγούστου Ε. Ε. ὑπ' ἀριθ. 678 (74) ἀπόφασιν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Πρωτοδικείου, παραπέμπει τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸ ἐν Τριπόλει Πρωτοδικεῖον πρὸς νέαν συζήτησιν τῆς ἀποφάσεως τῶν ἐμπεροτεχνῶν, καταδικάζει τὸν Ἐμμανουὴλ Κουτσηκάρην, ἀναιρεσιδότη, εἰς τὰ ἔξοδα τῆς παρουσίας ἀποφάσεως δραχμας ἑξ εἰς τὰ διὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν ἀντιγράφων αὐτῆς, καὶ εἰς τὰ παρὰ τοῦ ἀναιρεσιδότητος ἀπειλούμενα εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Δικαστηρίου τούτου δραχμας 18, καὶ διατάττει νὰ δημοσιευθῇ ἡ παρούσα ἀπόφασιν διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν, δαπάνη τοῦ ἡτηθέντος, καὶ νὰ γραφῆ εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρεθείσης ἀποφάσεως. Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 23 Δεκεμβ. 1835.

Χ. ΚΛΩΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμ. Γ. Κ. Ἰσχυράχου.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Ἰανουαρ. 1836.

Χ. ΚΛΩΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχυράχου.

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κ. Κ. Χριστοδούλου Κλονάρη Προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Ἰω. Ἀναστ. Σωμάκη, Δημ. Σκορδίλη, Θεοδώρου Μανούση, Γεωργίου Ἀφρονίδου Παρέδρου, ἀναπληρούντος τὸν ἀσθενούντα Κ. Δ. Γοδοφρέδου Φέδερ, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Ἀνδρονίκου Πάικου, καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργίου Κωνσταντίνου Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 19 τοῦ τρέχοντος μηνὸς Ε. Ε. διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου τοῦ παρ' αὐτῷ Εἰσαγγελέως:

Ὁ Λουκάς Κατινάκης καὶ ἡ Εἰρήνη Μπαλάκη κάτοικοι Σύρου, ἔχοντες διαφορὰν ἐνώπιον τοῦ ἐν Σύρῳ πύσαντος Ἐμπορικοῦ Δικαστηρίου, καὶ ἐκδοθείσης ἐπὶ τῆς ὑπόθεσεως ἀποφάσεως ὑπ' ἀρ. 1794, ἐφηνέρωσαν ἀμφοτέρω τὰ μέρη ἐμπροσθέντος εἰς τὸ αὐτὸ Δικαστήριον ὅτι ἐκκαλοῦσαν αὐτὴν. Μετὰ τὴν σύστασιν τῶν ἐνεστῶτων Δικαστηρίων, ὁ Α. Κατινάκης εἰσήγαγε κατὰ τὴν 13 Ἀπριλ. 1835 τὴν κήρυξιν ἐφ' ἧς ἐφ' ἑστῶτων τῶν ἐν Ἀθήναις Δικαστηρίοις τῶν Ἐφετῶν, τὸ ὅποιον θεωροῦσαν ὅτι ἡ παρουσίασις τῆς ἐφέσεως ἔγεινεν 78 ἡμέρας μετὰ τὴν κλήρωσιν τῶν ἐνεστῶτων Δικαστηρίων, ἀπέρριψε τὴν αἰτήσιν δυνάμει τῶν ἀρθ. 752, 755, 777, 781 καὶ 211 τῆς Πολ. Δικονομίας: τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν Ἐφετῶν ὁ παρὰ τῷ Ἀρείῳ Πάγῳ Εἰσαγγελεὺς ἐζήτησεν ἀναίρεσιν ὑπὲρ τοῦ νόμου διὰ τὸν λόγον ὅτι ἀπέρριψε δίκαιωμα ἐφέσεως ἀποκτημένον ἤδη νομίμως, χωρὶς νὰ λάβῃ χώραν ἡ πρὸς τὸν νόμον ὀριζομένη πραγαγραφία.

Ἀκοῦσαν τὸν Εἰσηγητὴν Κ. Γ. Ἀθανασίου, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθ. 752 τῆς Πολ. Δικονομ., διαλαμβάνον ὅτι ἡ ἐφεσις εἶναι ἀπαράδεκτος μετὰ 30 ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῆς ὀριστικῆς ἀποφάσεως, ἐννοεῖται ἀπλῶς ἡ ἐντὸς τῆς προθεσμίας ταύτης, ἀρχομένης ἀπὸ τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἀποφάσεως, δηλωσὶς τῆς σκοπούμενης χρήσεως τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως, ἀλλ' ὅχι καὶ ἡ εἰσαγωγή αὐτῆς τῆς ἐφέσεως εἰς τὸ ἀρμόδιον Δικαστήριον: τὸ δὲ Δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, δικάσαν ὅτι ἡ εἰς τοὺς Ἐφ' ἑτάς εἰσαγωγή τῆς ἐφέσεως εἶναι ἀπαράδεκτος, ἠρμήνευσεν ἐσφαλμένως τὸ ἀρθρον τοῦτο καὶ ὅτι γενομένης τῆς ἐφέσεως ἐντὸς τῶν 30 ἡμερῶν, ἡ περὶ αὐτῆς δίκη μένει ἐκκρεμὴς ἐν διαστήματι τριῶν ἐτῶν ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν, οὐδ' ἐξαλείφεται, εἰμὴ δι' ἀνατροπῆς κατὰ τὰ ἀρθ. 479 καὶ 483: ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθ. 199 τῆς Πολ. Δικονομ. οἱ Δικασταὶ δὲν δύνανται ἐπὶ ποινῇ ἀλυσιότητος νὰ ἀπομακρυνθῶσιν ὡς πρὸς τὰς προθεσμίας ἀπὸ τοὺς ὀρισμοὺς τοῦ νόμου.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει ὑπὲρ τοῦ Νόμου τὴν ἀπὸ 29 Μαΐου Ε. Ε. ὑπ' ἀρ. 6 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις Ἐφετῶν, καὶ διατάττει νὰ γραφῇ ἡ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ πρωτόβριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναίρεθείσης.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου
Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 2 Ἰανουαρ. 1836,
Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχομάχος

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κ. Κ. Χριστοδούλου Κλονάρη Προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Ἰωάννου Ἀναστασίου Σωμάκη, Δ. Γοδοφρέδου Φέδερ, Δημητρίου Σκορδίλη, Θεοδώρου Μανούση, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Ἀνδρονίκου Πάικου, καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργίου Κωνσταντίνου Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 2 Δεκεμβρίου 1835 διὰ τὴν δικάσῃ τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν:

Μεταξὺ τοῦ Ἰω. Νικολετοπούλου ἐνάγοντος, καὶ τοῦ Ἀναστ. Σταματοπούλου ἐναγομένου, ὑπῆρξε διαφορὰ περὶ τῆς οὐσίας τῆς πρὸ χρόνων ἀκλήρου τελευτητήσεως Ἀγγελικῆς, ἀδελφῆς τοῦ ἐνάγοντος καὶ συζύγου τοῦ ἐναγομένου, τὴν ὅποιαν οὐσίαν, ὁ μὲν ἐνάγων ἀπῆγει δικάσιματι κληρονομίας, ὁ δὲ ἐναγόμενος δι' ἰσχυρισμοῦ ὅτι ἀνήκειν εἰς αὐτὸν δυνάμει τοῦ ἀπὸ 13 Ἀπριλ. 1831 ἐξισχυριστικοῦ ἐγγράφου, γενομένου μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀποβιώσαντος πενθεροῦ του καὶ πατρὸς τοῦ ἐνάγοντος: ἡ ὑπόθεσις δικάσθη ἀπὸ τὰ κατώτερα Δικαστήρια, εἰσήχθη τέλος καὶ εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, ὅστις δικάσας τὴν ἀπόφασιν τῶν ἐν Τριπόλει Ἐφετῶν ὑπ' ἀρ. 2 ἀνῆρσεν αὐτὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 5 ἀποφάσεώς του, συνακυρώσας καὶ τὸν ἐξισχυρισμόν κατὰ συνέπειαν τούτου παρὰ σταθέντων τῶν μερῶν δικάζει ἤδη περὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑπόθεσεως κατὰ τὸ ἀρθ. 836 τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἀκοῦσαν τὸν Δικηγόρον Ἰω. Τυπάλλον πληρεξούσιον τοῦ Ἰω. Νικολετοπούλου παρόντος, ζητοῦντα νὰ ἀναγνωρισθῇ ὁ ἐνάγων κληρονομία τῆς ἀποβιώσεως ἀδελφῆς του, καὶ νὰ λάβῃ τὴν κληρονομίαν τὸν Δικηγόρον Νικ. Σκοῦφρον, πληρεξούσιον τοῦ Ἀναστ. Σταματοπούλου παρόντος, ζητοῦντα ὑπὲρ τοῦ πελάτου του τὴν ἀπόρριψιν τῆς αἰτήσεως τοῦ ἐνάγοντος, διὰ τὸν λόγον ὅτι τὰ πράγματα περὶ ὧν ἡ δίκη ἐδόθησαν πρὸς αὐτὸν ἀν' ὅσων ἐχρηγήσεν ἐξ ἰδίων του κατὰ διαφόρους ἐποχὰς εἰς τὸν πενθερόν του: ἀκοῦσαν καὶ τὸν Εἰσαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν Νόμον:

Ἐπειδὴ τὸ ἀπ 13 Ἀπριλ. 1801 ἐγγράφον, διὰ τοῦ ὁποῦ ο Ἀναστ. Σταματοπούλος φαίνεται διαλύων πᾶσαν διαφορὰν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ πενθεροῦ τοῦ Δημ. Νικολετοπούλου, προερχομένην ἀπὸ λογαριασμόν προικῶς καὶ ἄλλων ληψοδοσιῶν, ἀπαδείχθη ἀνίσχυρον νὰ ὑποχρεώσῃ τὸν βῆθέντα πενθερόν του, ὡς μὴ γενομένης κατ' οὐδένα τρόπον φανερᾶς οὐδεμιᾶς εἰς αὐτὸ συγκαθέσεώς του, καθὼς γίνεται γνωστὸν ἀπὸ τὴν ὑπ' ἀρ. 5 ἀπὸ 21 Ἰουν. 1835, πολιτ. ἀπόφασιν τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

Ἐπειδὴ ὁ Ἀναστ. Σταματοπούλος δὲν ἔφερεν ἄλλην ἀπόδειξιν, ὅτι δι' ἐξισχυρισμοῦ ἢ ἄλλης συμφωνίας ἔλαβεν εἰς τακτικὴν κυριότητα τὰ κτήματα, ὅσα ἐσχημάτιζον

τὴν προῖκα τῆς ἀποθανούσης γυναικὸς τοῦ Ἀγγελικῆς, ἢ μέρος αὐτῶν·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 48 ἄρθ. Βιβλ. δ'. Τίτλ. η'. καὶ τὸ 5 ἄρθ. Βιβλ. δ'. Τίτλ. θ'. τῆς ἐξαβίβλου τοῦ Ἀρμενοπούλου, ἀποθανούσης τῆς γυναικὸς ἀτέκνου, ἢ προῖξ ἐπαπέχεται εἰς τὸν προικίσαντα πατέρα καὶ εἰς τοὺς κληρονόμους αὐτοῦ, ὁ δὲ ἐπιζῶν ἀνὴρ δὲν ἔχει κἀνὲν δικαίωμα ἐπ' αὐτῆς·

Διὰ ταῦτα ἀπεφασίζει, ὁ Ἀναστ. Σταματόπουλος νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Ἰω. Νικολαΐδου τὰ προικῶν κτήματα τῆς ἀποβιώσασθαι ἀδελφῆς τοῦ Ἀγγελικῆς, ἐπιφυλαττομένου εἰς τὸν αὐτὸν Ἀναστ. Σταματόπουλον τοῦ δικαιώματος νὰ κἀμῃ τὰς κατὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἀπαίτησεις, ἂν ἔλῃ, ἐνώπιον τῶν ἀρμοδίων Δικαστηρίων, καὶ τὸν καταδικάζει εἰς τὰ δικαίωματα τῆς παρουσίας ἀποράσεως δρ. 6, εἰς τὰ διὰ τὴν ἐπικύρωσιν τῶν ἀντιγράφων αὐτῆς, καὶ τὰ τοῦ ἀντιδίκου τοῦ ἐξοδα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 3 Ἰανουαρ. 1836.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχομάχος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 9 Ἰανουαρ. 1836.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμματεὺς Γ. Κ. Ἰσχομάχος.

(Ἀπόφ. Πολιτ. 32.) (Πρωτοκ. Ἀρ. 47.)
ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν Δικαστῶν Κ. Κ. Χριστοδούλου Κλονάμη Προέδρου, Ἀναστασίου Πολυζωΐδου Ἀντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Ἰωάννου Ἀναστ. Σωμάκη, Δ. Γιοδοφρέδου Φέδερ, Δημητρίου Σκορδίλη, Θεόδωρου Μανούση, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελῆος Κυρίου Ἀνδρονίκου Πάικου καὶ τοῦ Γραμμ. Γεωργίου Κωνσταντ. Ἰσχομάχου·

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 9 Δεκεμβρίου 1835 διὰ νὰ δικασῇ τὴν ἐξῆς περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν κατὰ διαιτητικῆς ἀποφάσεως·

Μεταξὺ τοῦ Ἰω. Ἀθανασοπούλου καὶ Δημ. Καλογεροπούλου, ἐμπόρων, κατοίκων Πύργου, ἀναιρεσειόντων, καὶ τοῦ Εὐσταθίου Φιλιπποπούλου ἐμπόρου, κατοίκου Πύργου, ἀναιρεσιδλήτου, ὑπῆρξε διαφορά πηγάσασα ἀπὸ συντροφικούς λογαριασμούς προσόδων χωρίων τινῶν τῆς ἐπαρχίας Ἠλείας, τὴν ὁποίαν ὑπέβαλλον εἰς διαιτητὰς διὰ τοῦ ἀπὸ 11 Ἰουλ. 1835 συνυποσχετικῆς ἐγγράφου τῶν οἱ διαιτητὰ κατὰ συνέπειαν δικάσαντες, ἐξέδωκαν τὴν ἀπὸ 2 Αὐγούστου 1835 ἀπόφασίν των, τῆς ὁποίας οἱ ῥηθέντες Ἰω. Ἀθανασόπουλος καὶ Δημ. Καλογερόπουλος ἐζήτησαν τὴν ἀναιρέσιν ὡς ἀναιτιολογήτου·

Ἀκούσαν τὸν Εἰσηγητὴν Κ. Ι. Ἀν. Σωμάκην, τὸν Δικηγόρον Ἰω. Τυπάλδον πληρεξούσιον τοῦ Ἰω. Ἀθανασοπούλου, παρόντος καὶ ἐνεργούντος καὶ διὰ τὸν ἀπόντα ὁμάδικόν του Δημήτρ. Καλογερόπουλον, τὸν Δικηγόρον Ἀθαν. Πετσάλην, πληρεξούσιον τοῦ Εὐσταθίου Φιλιπποπούλου ἀπόντος, καὶ τὸν Εἰσαγγελέα·

Σκέψθην κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθ. 51 τοῦ Ἐμπορικῆς Κώδικος τῆς Γαλλίας ἀντιβαίνουν εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθ. 108 τῆς Πολ. Δικονομ., διότι κατὰ μὲν τὸ ἄρθ. 51 τοῦ Ἐμπορικῆς Κώδικος, ἢ κατ' ἀνάγκην δικαί-

τησις περιορίζεται εἰς μόνας τὰς μεταξὺ ἐμπόρων συναταίρων, καὶ ἐκ τῆς ἐπιχειρήσεως αὐτῶν προκυπτύσας διανοφράς, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ δικασθῶσιν, εἰμὴ μόνον ἀπὸ διαιτητὰς, καὶ ἀκόντων τῶν διαφερομένων· κατὰ δὲ τὸ ἄρθ. 108 τῆς Πολ. Δικονομ. ἢ κατ' ἀνάγκην διαιτησις, ἐκτείνεται εἰς ὅλας τὰς ἀφρώτας τὴν ἐμπορίαν, καὶ τὰς συναλλαγματικὰς ὑποθέσεις, καὶ δὲν διορίζεται παρὰ τῶν ἐμποροδικῶν, εἰμὴ κατ' αἴτησιν τοῦ ἐνάγοντος·

Ἐπειδὴ ὁ ἐμπορικὸς Κώδικὸς εἶναι ἀρχαιότερος νόμος, ἢ δὲ Πολ. Δικονομ., νεώτερον οὗτο, ἀκυρῶναι (ἄρθ. 1100) ὅσα τῶν προνομιοθετημένων ἀντιβαίνουν εἰς τὰς διατάξεις αὐτῆς· ἐπομένως αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθ. 51 καὶ τλπ. τοῦ ἐμπορικῆς Κώδικος, ὡς ἀντιβαίνουσι εἰς τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθ. 108 τῆς Πολ. Δικονομ. εἶναι ἄκυροι·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθ. 110 ἐδ. 2, ὡς πρὸς τὴν διαδικασίαν τῆς κατ' ἀνάγκην διαιτήσεως, πράττονται τὰ ἐν τοῖς ἐπομένους ἄρθοις περὶ δικιτητῶν ὠρισμένα, μεταξὺ δὲ τῶν ἐπομένων ἄρθρων ὑπάρχει καὶ τὸ ἄρθ. 117 τὸ ὁποῖον ἀπαγορεύει τὰ ἐνδίκμ μέρη τῆς ἀνκοπῆς καὶ τῆς ἀναιρέσεως, δι' ὅλας ἐν γένει τὰς δικιτησεις, χωρὶς νὰ κἀμῃ διαστολὴν μεταξὺ τῶν κατ' ἀνάγκην καὶ τῶν ἐκούσιων· τὸ δὲ ἄρθ. 719 τῆς αὐτῆς Δικονομ., διαλαμβάνον, ὅτι ἢ περὶ ἀναιρέσεως αἴτησις κατὰ τῶν ἀποράσεων τῶν ἐν αὐτῶ ἀναφερομένων Δικαστηρίων, καὶ τῶν ὡς ἐμποροδικῶν δικιζόντων διαιτητῶν φέρεται εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον κατὰ τὰς διὰ τὰ Δικαστήρια ταῦτα προσδιωρισμένας περιπτώσεις καὶ δικτυώσεις, δὲν ἀφορᾷ τὰς ἀποφάσεις τῶν κατ' ἀνάγκην διαιτητῶν, ἢτοι τῶν ὡς ἐμπορικῶν δικιζόντων· διότι τοιαῦτα περιπτώσεις καὶ δικτυώσεις εἰσίνονται μὲν εἰς τὴν Πολ. Δικονομ. διὰ τὰς ἀποφάσεις τῶν Ἐμποροδικῶν, Πρωτοδικῶν, καὶ τῶν Ἐφετῶν, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ τὰς τῶν διαιτητῶν, διὰ τὰς ὁποίας ὑπάρχουσι μάλιστα, ὡς προεῖρηται, ἐναντία διατάξεις·

Ἐπειδὴ οὔτε τὰ ἄρθ. 806 καὶ 807 τὰ κανονίζοντα τὴν ἀρμοδιότητα τοῦ Ἀρείου Πάγου, δὲν παραπέμπουσιν εἰς τὰς περὶ δικιτητῶν διατάξεις, ἐνῶ τὸ ἄρθ. 737 τὸ κανονίζον τὴν ἀρμοδιότητα τῶν Ἐφετῶν, παραπέμπει εἰς τὰ ἄρθ. 116 καὶ 719, ὅθεν ἐξάγεται, ὅτι κατὰ τῶν διαιτητικῶν ἀποράσεων ἐν γένει συγχωρεῖται μὲν ἐρεσις, οὐδέποτε δὲ ἀίρεσις·

Διὰ ταῦτα ἀπὸρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν περὶ ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Ἀθανασοπούλου καὶ τοῦ Δημ. Καλογεροπούλου κατοίκου Πύργου, ἥτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 2 Αὐγ. 1835 ὑπ' ἀρ. 319 διαιτητικῆς ἀποφάσεως, καταδικάζει τοὺς ἀναιρεσειόντας εἰς τὸ προκααβληθὲν πρόστιμον τῶν 200 δραχμ., εἰς τὰ δικαίωματα τῆς παρουσίας ἀποφάσεως δρ. 6, καὶ εἰς τὰ τοῦ ἀντιδίκου τῶν νόμιμα ἐξοδα.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 9 Ἰανουαρ. 1836.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις, τὴν 9 Ἰανουαρ. 1836.

Ὁ Πρόεδρος Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ.
Ὁ Γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχος.

(Απόφ. Πολ. 33.)

(Πρωτοκ 'Αρ. 47.)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον υπό τῶν Δικαστῶν Κ. Κ. Χρῖς. Κλονάρη Προέδρου, Ἀναστ. Πολυζωΐδου Αντιπροέδρου, Γεωργίου Ἀθανασίου, Δ. Γαδουρῆδου Φέδερ, Δημητρ. Σκορδίλη, Θεοδώρου Μικρούση, Γεωρ. Ἀφρονίδου Παρέδρου, ἀναπληροῦντος τὸν ἐξαίρεθέντα Κύρ. Ἰω. Αν. Σωμάκη, καὶ παρόντων τοῦ Εἰσαγγελέως Κ. Ἀδρονίου Παϊκου, καὶ τοῦ Γραμματέως Γεωργίου Κωνσ. Ἰσχυομάχου·

Συναθροθέν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 9 Ἰανουαρίου Ε. Ε. διὰ τὴν δικάσιν μεταξὺ τοῦ Σπυρίδωνος Σιμεριώτου τῶν κατοικῶν Συρας, ἀναιρεσειόντων, καὶ τῶν Κωνστ. καὶ Ἀναστ. Βεκιάριδων, ἀναιρεσιούλητων, τὴν ἐξῆς ὑπόθεσιν·

Κατὰ τὸ 1829 ἔτος ὁ Ἀναστ. Βεκιάρης ἐνήγαγεν ἐνώπιον τοῦ παύσαντος Πρωτοκλήτου τῆς Ἀργολίδος τοῦ Σπυρίδωνος Σιμεριώτη, ἀπαιτῶν τὴν ἐξόφλησιν δανείου τινός, τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ 1819 ἔτος ἐχορήγησε πρὸς αὐτὸν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς του δι' ὁμολογιῶν ὁ Σιμεριώτης ἐξήρσε τὸν φῆρον τοῦ ρηθέντος Δικαστηρίου, καὶ γενομένη δεκτῆς τῆς ἐξαίρεσως, ἀνεφέρθη ὁ αὐτὸς εἰς τὸν ἐν Συραῖς Ἐμποροδικεῖον, ζητῶν νὰ ὑποχρεωθῶσιν οἱ Βεκιάριδες νὰ ἀποδώσῃσι τὰς χρεωστικὰς αὐτῶν ὁμολογίας, ὡς ἐξωφλισμένους πραγματικῶς πρὸ χρόνων, καὶ κατὰ περιστάσιν μεικτὰς εἰς χεῖρας τῶν Βεκιάριδων τὸ Ἐμπορικὸν Δικαστήριον δικάσαν, ἐκπρόχθη ἀναρμοδίαν διὰ τῆς ὑπ' ἀρ. 22 ἀποφάσεώς του, ἥτις ἐκκαλεσθεῖσα ἐνώπιον τοῦ κατὰ τὸ Αἰγαῖον Ἐκκλήτου ὑπὸ τοῦ Σιμεριώτου, ἐπεκυρώθη διὰ τῆς ἀπὸ 6 Ἀπριλ. 1831 ὑπ' ἀρ. 22 ἀποφάσεώς του, ἐποφνημένου ὅτι ἡ ὑπόθεσις πρέπει νὰ δικασθῆ ἀπὸ Πολ. Δικαστήριον. Οἱ Σιμεριώται ἐζήτησαν μεταβιβῆσαι τῆς ἀποφάσεως τοῦ ρηθέντος Ἐκκλήτου, ἀλλ' ἡ περὶ ταύτης αἰτήσις των ἀπερρίφθη ὡς ἐκπρόθεσμος, διὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰουλ. 1831 ὑπ' ἀρ. 1074 πράξεως τοῦ ρηθέντος Ἐκκλήτου· οἱ Σιμεριώται ἐπομένως προσέφυγον διὰ τῆς ἀπὸ 16 Μαρτίου 1832 ἀναφορᾶς των εἰς τὸ παῦσαν Ἀνώτατον ὡς ἀκυρωτικόν, ζητοῦντες τὴν ἀλύωσιν τῆς ἀνωτέρω πράξεως ὑπ' ἀρ. 1074 καὶ τῆς ὑπ' ἀρ. 22 ἀποφάσεως τοῦ Ἐκκλήτου ἢ αἴησις αὐτῆς ἔμεινεν ἐκκρεμῆς ἕκτοτε ἕνεκα τῶν περιστάσεων, καὶ ἤδη εἰσάγεται ἐνώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπὸ τοῦ ἀναιρεσειόντος Σ. Σιμεριώτου·

Ἀκοῦσαν τὸν Εἰσαγγετὴν Κ. Θ. Σκορδίλην, τὸν Εἰσαγγελέα, ἀπόντος τοῦ ἀναιρεσιούλητου, προτείναντο τὸ ἀπαράδεκτον τῆς αἰτήσεως, ὡς γενομένης ἐκπρόθεσμῶς, καὶ τὸν Δικηγόρον Ἀθ. Πετσάλην πληρεξούσιον τοῦ ἀναιρεσειόντος, παρόντος·

Σκεφθέν κατὰ τὸν Νόμον·

Ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν παραβολὴν τῶν ἡμερομηνῶν μεταξὺ τῆς εἰς τὸ παῦσαν Ἀνώτατον προσφυγῆς τοῦ Σ. Σιμεριώτου καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ προσβαλλομένων ἀποφάσεων, ἐναργῶς ἐξαγεται, ὅτι ἡ προσφυγὴ δὲν ἔγεινεν, εἰμὴ πολλὰς μῆνας μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν ἀποφάσεων ἐκείνων, ἐνῶ ἡ κατὰ τὸν τότε ἰσχύοντα νόμον πρὸς ἀκύρωσιν προθεσμία ἦτο δεκαπενθήμερος·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸν αὐτὸν νόμον δὲν εἶχε χώραν ἡ κατὰ τὴν ἐνεστῶσαν Δικονομ. ἐπιδοσις τῶν ἀποφάσεων καὶ κλήσεων ἀπὸ δισδίκου εἰς διαδίκον, ἀλλ' ἡ κοινοποίησις αὐτῶν ἦτο ἔργον καὶ χρέος ἀναπόφευκτον τοῦ Δικαστηρίου, ὥστε ἡ νομικὴ πρόληψις ὑπὲρ τῆς τακτικῆς καὶ ἐγκαιροῦ ἐκπληρώσεως τοῦ χρέους τούτου ὑπάσχει ἐωσθὲν δὲν ἀποδειχθῆ τὸ ἐναντίον·

Ἐπειδὴ ἐνῶ ὁ Σιμεριώτης ἐδύνατο μόνος νὰ δικαιολογήσῃ τὴν βαρύτητα τῆς πρὸς ἀκύρωσιν προσφυγῆς του, καὶ ν' ἀποδείξῃ τὸ ἐμπρόθεσμον αὐτῆς διὰ τοῦ πρὸς αὐτὸν ἐπισήμου κοινοποιητήριου ἐγγράφου, ἢ δι' ἄλλου ἐγγράφου τοῦ Δικαστηρίου, ἀναιροῦντος τὴν ἀπὸ τὸν νόμον αὐτὸν πηρᾶζουσαν πρόληψιν, καὶ ἰδίως ἀπὸ τὰς ἀρ. 267 καὶ 390 τῆς παυσάσης Δικονομ. ὁμολογεῖ μὲν ὅλον τοῦτο ὁ ἴδιος ὑπερήμερον τὴν αἴτησιν του διὰ τοῦ αὐτῆ ἀναφερομένου λόγου·

Ἐπειδὴ κατὰ τὴν τότε Δικονομ. αἱ προθεσμίαι εἶναι ἀποκλειστικαί·

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀπορρίπτει ὡς ἀπαράδεκτον τὴν ἀναίρεσως αἰτήσιν τοῦ Σπυρίδωνος καὶ ἀδελφῶν Σιμεριωτῶν, ἥτις ἔγεινεν κατὰ τῆς ἀπὸ 14 Ἰουλ. 1831 πράξεως, καὶ τῆς ἀπὸ 6 Ἀπριλ. 1831 ἀποφάσεως τοῦ κατὰ τὸ Αἰγαῖον Πέλαγος Ἐκκλήτου, καὶ ἀπαλλάττει ἐν τῷ παρόντι αὐτοὺς ὡς ἐνδεεῖς τῶν Δικαστικῶν δικαιωμάτων τῆς παρουσίας ἀποφάσεως, καὶ τῶν παρουσιασθέντων δικογράφων, συμποσυσμένων εἰς δροχ. 31 καὶ λεπ. 20, τὰ ὁποῖα θέλουσιν πληρῶσαι εἰς τὸ Δικαστήριον τοῦτο, ἀφ' οὗ βελτιωθῆ ἡ κατάστασις των, κατὰ τὰς 223 καὶ 224 ἀρθρα τῆς Πολ. Δικονομίας.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 10 Ἰανουαρ. 1836.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμ. Γ. Κ. Ἰσχυομάχος.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 16 Ἰανουαρ. 1836.

Χ. ΚΛΟΝΑΡΗΣ Πρόεδρος,
Ὁ Γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχυομάχος.